

Arrest

nr. 218 154 van 13 maart 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2017 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 22 juni 2017 onontvankelijk verklaard.

1.3. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 206 611 van 6 juli 2018 werd deze beslissing vernietigd.

1.4. Op 5 oktober 2018 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekster en haar echtgenoot dienden tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in, gekend onder het algemeen rolnummer RvV 226 318. Bij arrest nr. 218 153 van 13 maart 2019 werd dit beroep verworpen.

1.5. Op 5 oktober 2018 werd eveneens ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Mevrouw,

Naam + voornaam: K., D.

geboortedatum: 09.05.1992

geboorteplaats: K. M.

nationaliteit: Albanië

+ minderjarige dochter:

K., E., ° 17.01.2015

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Het ingeroepen middel is de schending van art. 7 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoekster heeft immers, zoals hogervermeld, op 20 april 2017 een verzoek ingediend, overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet, om langer dan de in art. 6 van deze Wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven.

Op 22 juni 2017 werd er door de D.V.Z. een beslissing genomen waarbij de regularisatie-aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard werd.

Op 31 augustus 2017 hebben verzoekster en haar echtgenoot een beroep ingesteld bij de RvV tegen deze weigeringsbeslissing.

Bij arrest dd. 6 juli 2018 heeft de RvV de beslissing van de D.V.Z. dd. 22 juni 2017 vernietigd. Op 5 oktober 2018 neemt de D.V.Z. een nieuwe beslissing : nu wordt de aanvraag om machtiging verblijf dd. 20 april 2017 onvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 9 november 2018 hebben verzoekster en haar echtgenoot tegen deze beslissing een beroep aangetekend bij de RvV (stuk 1), wat inhoudt dat er nog geen in kracht van gewijsde gegane beslissing genomen werd m.b.t. de door verzoekster ingediende regularisatieaanvraag.

Het indienen van een regularisatieaanvraag overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet heeft tot gevolg dat het bevel om het land te verlaten door onwettigheid aangetast wordt, zolang over dit verzoek overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak gedaan werd. Zolang dit niet gebeurd is, kan er immers niet geoordeeld worden of de in art. 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn al dan niet effectief overschreden geworden is.

De Raad van State heeft beslist dat, alhoewel een asielzoeker geen verblijfsrechten kan putten uit het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in onderzoek is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgevaardigd worden, zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is (R.v.St. nr. 161.271, 12 juli 2006, T.Vreemd., 2006, 410).

Dit is overigens ook de stellingname van de toonaangevende rechtsleer (Vincent VEREECKE, 'Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht', Story Publishers, 2008, blz. 97).

Verzoekster is dan ook van mening dat er haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden, zolang er door de RvV geen uitspraak is gedaan geworden m.b.t. haar beroep tegen de beslissing van de D.V.Z. dd. 22 juni 2017 m.b.t. haar medische regularisatieaanvraag. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2. Verzoekster voert in essentie aan dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven zolang de Raad zich niet heeft uitgesproken over het beroep tegen de weigeringsbeslissing van hun machtigingsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad merkt vooreerst op dat het aangevoerde artikel 7 van de vreemdelingenwet geen dergelijke bepaling bevat. Verder blijkt ter terechtzitting dat verzoekster nog steeds op het grondgebied aanwezig is en dat de verwerende partij niet is overgegaan tot de gedwongen uitvoering van het bestreden bevel. Verzoeksters annulatieberoep tegen de weigeringsbeslissing van 5 oktober 2018 werd inmiddels verworpen bij arrest van de Raad met nr. 218 153 van 13 maart 2019. Verzoeksters grief tegen het nemen van het bestreden bevel in dit opzicht is dan ook niet langer actueel.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT